

Reményik Sándor újabb versei.

NE SZÓLJATOK...

Ne szóljatok, és ne mozduljatok,
 Fojtsátok vissza léleketetek ...
 Nézzétek: ja vagyok,
 Reszketnek rajtam a színes levelek.
 Egy vékony, vékony tündér-cérnaszálon,
 Életen túl, innen a halálon
 Még tartja őket valami csoda ...
 Pedig elmúlt Halottak napja is,
 Mi most nem hull le, nem hull le soha.

Ne szóljatok, és ne mozduljatok, —
 Egy pillantás, egy sóhajtás elég:
 És lehullnak a legutolsó álmok,
 És meghalnak az utolsó mesék.
 Ne szóljatok, és ne mozduljatok,
 Egy nesztelen lépést se tegyetek, —
 Mi most nem hull le, nem hull le soha,
 Hátha örökké tart ez a csoda,
 Hátha nem hullnak le a levelek ...

KI TUDJA?...

A rozsdamarta dombhát csupa cser:
 Alacsony cserjék és nagyocska fák.
 Az irigy lombok alján kis fenyő
 Próbálgatja parányi sudarát.
 Most nőtt a földből, de kutatja máris
 Sóvárogva, hogy merre van az ég, —
 Alacsony cserjék rozsdamarta népe
 Elfogja kutató tekintetét.

Most született, de mintha máris zúgná
 A szél fölötte az ítéletet.
 Örökzöld álom rozsdamarta völgybe
 Honnan is, hogyan is kerülhetett?
 E rozsdamarta völgyben nincs igazság,
 Ki nőni tud: annak van igazság.

Napfény nélkül, fojtó bozót között
 Hogy nőjön ez a kicsi mese-fa ?

De mi lesz, hogy ha mégis megered,
 Nekibúsulva nőni kezd vadul,
 A cserjék labirintjét áttöri,
 S szédítő szál-fenyővé tornyosul ?
 S mi lesz, ha hosszú, hosszú elnyomásért
 Minden új évvel új bosszút fogad, —
 S kijutva kiterjeszti karjait,
 S egy erdő hal meg árnyéka alatt ? . . .

ISTENEM.

Pap volt. Tiszteletesnek titulálja,
 S vigyázza lépteit az ápoló.
 Az arca: végzetbarázdálta föld,
 A szeme: két nagy hullámtalan tó.
 Köd úszkál rajtuk s borong tétován,
 Mint hajnalban a tengerszemeken, —
 Hervadt, igétlen, öntudatlan ajka
 Csak egy szót morzsol folyton: *Istenem.*

«Istenem, Istenem, Istenem . . .»
 Ötvenszer egyvégtiben: Istenem, —
 Hogy a hallgatót hideg futja át,
 Figyelve e szivetlen, szárnytalan,
 S dadogva mégis dübörgő imát.
 E lélek infernókat járhatott be,
 A csendes téboly árnyai alá:
 Az Isten még oda is vele jött.

«Istenem, Istenem, Istenem . . .»
 Ötvenszer egyvégtiben: Istenem.
 Ha szólnak hozzá, ez a jelelet,
 Minden kérdésre ez a jelelet.
 E száj az együgyűség kapuja,
 S az örökkévalóság malma lett.
 Csak jár, csak jár, örülten öröli
 A Mindenható egyetlen nevét,
 És közelében jélve halkul el
 És megdermed az emberi beszéd.

«Istenem, Istenem, Istenem . . .»
 Hogy zakatol a megbomlott malom !
 Az Isten neve: óriás malomkö
 Benne a világ-zúzó hatalom.
 Csak jár, csak jár, örülten öröli
 Hulló hóvá az élet rongyait . . .
 Ő szent és szabadító örület:
 A legnagyobbra mégis megtanít.